

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Českých Budějovicích rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Heleny Nutilové a soudců JUDr. Marie Trnkové a Mgr. et Mgr. Bc. Petra Jíříka ve věci

žalobce: **JUDr. M.S., soudní exekutor**, Exekutorský úřad Praha - východ
se sídlem X
zastoupen Mgr. Augustinem Kohoutkem, advokátem ve společnosti
PELIKÁN KROFTA KOHOUTEK advokátní kancelář s. r. o.,
se sídlem Týršův dům, Újezd 450/40, Praha 1 – Malá Strana

proti
žalovanému: **Finanční úřad pro Jihočeský kraj**
se sídlem Mánesova 1803/3a, České Budějovice

za účasti osob
zúčastněných na řízení: **I) A – stav Bohemia s. r. o.**
se sídlem Jeremiášova 1926/16, České Budějovice,
zastoupena JUDr. Janem Brodcem, LL.M, Ph.D., advokátem v advokátní
kanceláři BRODEC & PARTNERS se sídlem Rubešova 162/8, Praha 2

II) HORA HOLDING, s. r. o. v likvidaci,
se sídlem Skuherského 1370/53, České Budějovice

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 4. 2021, č. j. 781258/21/2201-00030-305200

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.
- IV. Osobám zúčastněným na řízení se právo na náhradu nákladů řízení **nepřiznává**.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a obsah žaloby

1. Krajskému soudu v Českých Budějovicích (dále jen „krajský soud“) byla dne 1. 6. 2021 doručena žaloba, jíž se žalobce domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 4. 2021, č. j. 781258/21/2201-00030-305200 (dále jen „napadené rozhodnutí“). Napadeným rozhodnutím byla zamítnuta námitka žalobce proti sdělení žalovaného ze dne 15. 2. 2021, č. j. 39214/21/51523/302436 (dále jen „sdělení“), jímž žalovaný žalobci sdělil, že nemůže provést vrácení platby ve výši 794 876,03 Kč na účet žalobce, neboť se nemůže jednat o platbu učiněnou v omylu ve smyslu § 165 odst. 2 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“).
2. Dne 16. 4. 2015 vydal žalobce pověřený provedením exekuce na základě pověření k vedení exekuce Okresního soudu v Českých Budějovicích ze dne 25. 2. 2015, č. j. 48 EXE 776/2015, kterým byla nařízena exekuce podle vykonatelného rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 28. 5. 2014, č. j. 2 Cmo 197/2012 – 390 a vykonatelného rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 9. 2. 2012, č. j. 13 Cm 1241/200 – 314 v exekuční věci oprávněného Československá obchodní banka, a. s., se sídlem Radlická 333/150, Praha 5 (dále jen „oprávněný“) proti povinnému HORA HOLDING, s. r. o. (dále též jako „OZNŘ II“ nebo „povinný“) pro 394 473,85 Kč s příslušenstvím, exekuční příkaz č. j. 081 Ex 00917/15-026, kterým rozhodl o provedení exekuce prodejem nemovitostí ve vlastnictví povinného.
3. Dne 30. 11. 2017 vydal žalobce dražební vyhlášku č. j. 081 Ex 00917/15-113 o provedení elektronické dražby nemovité věci, kde předmětem dražby byl spoluvlastnický podíl povinného o velikosti id. 54/79 na pozemku parc. č. XA v k.ú. České Budějovice (dále jen „nemovitost“), přičemž výsledná cena dražené nemovitosti byla stanovena bez DPH.
4. Dne 16. 10. 2018 vydal žalobce usnesení č. j. 081 Ex 00917/15-172 (dále jen „opravné usnesení“), jímž opravil usnesení ze dne 30. 11. 2017, č. j. 081 Ex 00917/15-113 tak, že výroky č. IV., V. a VI. ve znění opravného usnesení již zahrnovaly cenu dražené nemovitosti včetně DPH 21%. Žalobce v opravném usnesení uvedl také klauzuli o možnosti odpočtu DPH při pořízení nemovitosti, přičemž možnost odpočtu DPH měla být prokázána výpisem z Administrativního registru ekonomických subjektů (ARES), v němž byl povinný evidován jako plátc DPH, a tento výpis měl tvořit přílohu opravného usnesení.
5. Dne 14. 11. 2019 žalobce usnesením č. j. 081 Ex 00917/15-301 udělil příklep k vydražené nemovitosti společnosti A – stav Bohemia s. r. o., se sídlem Jeremiášova 1926/16, České Budějovice (dále též jako „OZNŘ I“ nebo „vydražitel“), když výsledná cena nemovitosti byla stanovena včetně DPH. OZNŘ I v souladu s dražebními podklady a v dobré víře ve správnost opravného usnesení uhradila žalobci mimo jiné i daň z přidané hodnoty za vydraženou nemovitost ve výši 794 876,03 Kč s tím, že povinný je registrovaným plátcem DPH, a tedy v dobré víře v možnost uplatnění odpočtu na DPH.
6. Žalobce požádal dne 5. 10. 2020 žalovaného jako správce daně o sdělení platebních údajů pro odvod DPH v souvislosti s vydraženou nemovitostí. Žalovaný sdělením ze dne 6. 10. 2020 potřebné údaje žalobci sdělil. Následně dne 13. 11. 2020 zaslal žalovaný žalobci sdělení č. j. 2257752/202201-80542-307355, v němž žalobce obeznámil se skutečností, že povinný nebyl ke dni dražby registrován k DPH, a dále že prodej nemovitosti je osvobozen od DPH bez nároku na odpočet daně, neboť od kolaudace uplynulo více než 5 let.

7. Dne 14. 12. 2020 podal vydražitel ke Krajskému soudu v Českých Budějovicích odvolání proti opravnému usnesení žalobce, které bylo vydražiteli doručeno dne 27. 11. 2020, a to z důvodu nesprávnosti a nezákonnosti opravného usnesení, když pro jeho vydání nebyly splněny zákonné podmínky. Vydražitel konstatoval, že nahlédnutím do registru ARES bylo možné ověřit, že povinný byl registrován k DPH pouze do 20. 4. 2015 a k datu vydání opravného usnesení ani k datu konání dražby již nebyl plátcem DPH. Usnesením ze dne 12. 1. 2021, č. j. 8 Co 1529/2020- (dále jen „usnesení KSCB“) Krajský soud v Českých Budějovicích opravné usnesení zrušil a věc vrátil žalobci k dalšímu řízení s odůvodněním, že pro vydání opravného usnesení podle § 164 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“) nebyly splněny podmínky, neboť se nejedná o chybu v psaní, počtech nebo o jinou zřejmou nesprávnost, ale jedná se o chybu věcnou, na kterou není ustanovení § 164 o. s. ř. aplikovatelné. Mezitím dne 4. 1. 2021 žalobce poukázal na osobní daňový účet povinného částku uhrazené DPH ve výši 794 876,03 Kč podle svého opravného usnesení ze dne 27. 10. 2020, č. j. 081 EX 00917/15-451 o rozvrhu podstaty. Tímto opravným usnesením bylo opraveno usnesení ze dne 7. 8. 2020, č. j. 801 EX 00917/15-430 o rozvrhu tak, že ve výroku I. bod 2. byla výše DPH změněna z částky 961 800 Kč na částku 794 876,03 Kč. Žalovaný byl podle § 164 daňového řádu povinen platbu přijmout, i když nebyla provedena povinným a použil poukázanou platbu jednak na úhradu nedoplatku na dani z přidané hodnoty ve výši 4 034 Kč a přeplatek na dani z přidané hodnoty převedl na nedoplatek povinného na dani z příjmů právnických osob ve výši 790 842, 03 Kč.
8. Dne 12. 2. 2021 požádal žalobce žalovaného o vrácení částky ve výši 794 876,03 Kč, která byla poukázána dne 4. 1. 2021 na účet žalovaného coby správce daně s odkazem na sdělení žalovaného ze dne 13. 11. 2020. V žádosti žalobce neuvedl, že žádal vrácení platby z titulu platby učiněné omylem ve smyslu § 165 odst. 2 a 3 daňového řádu. Na tuto žádost reagoval žalovaný sdělením ze dne 25. 2. 2021, č. j. 339214/21/2201-51523-302436, ve kterém odkázal na § 164 odst. 4 daňového řádu, v němž je stanovena povinnost přijmout každou platbu daně, i když není provedena daňovým subjektem, a zacházet s ní stejným způsobem, jako by ji vykonal daňový subjekt. Dále žalovaný odkázal na § 165 odst. 1 daňového řádu, podle kterého vrácení platby tomu, kdo ji za daňový subjekt uhradil, není přípustné. Žalovaný konstatoval, že se v případě žalobce nemůže jednat ani o platbu učiněnou omylem ve smyslu § 165 odst. 2 daňového řádu, neboť platba byla poukázána poté, kdy byl žalobce žalovaným upozorněn na skutečnost, že povinný není k DPH registrován.
9. Proti uvedenému sdělení ze dne 25. 2. 2021 podal žalobce dne 18. 3. 2021 námitku podle § 159 odst. 1 daňového řádu. V ní nejprve shrnul skutkový stav a následně uvedl, že žalovaný sdělením ze dne 6. 10. 2020, č. j. 2085794/20/2201-80542-307355 bez dalšího postavil na jisto číslo účtu i variabilní symbol pro odvod DPH. Zaměstnankyně žalobce dne 7. 10. 2020 vedla telefonický hovor s úřední osobou žalovaného, Bc. Šárkou Zemanovou, která měla sdělit, že daň má být odvedena dle pravomocných exekučních usnesení. Žalobce v postupu úřední osoby spatřoval rozpor s metodickým pokynem k některým možnostem komunikace iniciované správcem daně s třetími osobami č. j. 41780/19/700-10123-050230 Generálního finančního ředitelství (dále jen „metodický pokyn“), konkrétně s čl. II odst. 2. Žalobce dále zastával názor, že sdělení žalovaného ze dne 13. 11. 2020 není rozhodnutím a neobsahuje poučení o opravných prostředcích, tudíž mu vznikla dovozovaná daňová povinnost, jelikož opravné usnesení spočívající v opravě výsledné ceny vydražené nemovitosti připočtením sazby DPH, nabylo právní moci a bylo pro účastníky právně závazné. Žalobce v námitce dále odkázal na usnesení KSCB, podle jehož závazného právního názoru žalobce usnesením ze dne 17. 3. 2021, č. j. 081 EX 00917/15-487 zrušil výrok I. bod 2. usnesení žalobce ze dne 27. 10. 2020, č. j. 081 EX 00917/15-451 o rozvrhu podstaty. Žalobce namítal, že po celou dobu vedené exekuce postupoval v souladu s vydanými rozhodnutími a dne 4. 1. 2021 plnil omylem svou dovozovanou daňovou povinnost, a to v součinnosti se správcem daně. Usnesení KSCB, zavazující žalobce postupovat podle původní Shodu s prvopisem potvrzuje J.M.

dražební vyhlášky, bylo vydáno až po odvodu daně žalovanému. Platbu žalobce je proto třeba považovat za zatíženou zřejmým omylem, neboť žalobci daňová povinnost ex lege nevznikla a ani vzniknout nemohla.

10. Žalovaný námitku žalobce zamítl žalobou napadeným rozhodnutím. Konstatoval, že se nemohlo jednat o platbu učiněnou omylem, neboť žalobce ke dni 4. 1. 2021 věděl, že povinný není registrován jako plátc DPH (ke dni 16. 10. 2018 nahlédl do veřejně přístupného rejstříku subjektů ARES, dále mu tuto skutečnost sdělil žalovaný ve sdělení ze dne 13. 11. 2020 a dne 15. 12. 2020 bylo žalobci doručeno odvolání vydražitele proti opravnému usnesení, v němž rovněž namítal zánik povinného registrace k DPH). Dále byl žalobce sdělením žalovaného ze dne 13. 11. 2020 obeznámen se skutečností, že prodejem nemovitosti, která byla předmětem dražby, nebylo uskutečněno zdanitelné plnění, které je předmětem DPH. Žalovaný byl podle § 164 odst. 4 daňového řádu povinen platbu přijmout, i když nebyla provedena daňovým subjektem, a zacházet s ní stejným způsobem, jako by ji provedl daňový subjekt. Žalovaný dospěl k závěru, že platba daně nebyla učiněna v důsledku omylu, a proto ji dne 6. 1. 2021 zaevidoval na osobní daňový účet povinného a použil ji na úhradu nedoplatků na DPH a na dani z příjmů právnických osob.

II. Obsah žaloby

11. Žalobce namítá nezákonnost a nesprávnost napadeného rozhodnutí a vadnost postupu žalovaného, který nesprávně interpretoval a aplikoval ustanovení daňového řádu a postupoval v rozporu se základními zásadami správy daní. Vydáním napadeného rozhodnutí mělo dojít ke zkrácení vlastnického práva žalobce a práva na spravedlivý proces. Žalobce má za to, že v kontextu ustálené judikatury, konkrétně rozsudků Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2011, č. j. 2 Afs 43/2011 – 66 a ze dne 14. 5. 2020, č. j. 1 Afs 59/2019 – 36, v případě osob žádajících vrácení omylem poukázané platby nemá být vyžadováno splnění podmínky v podobě neexistence nedoplatku u daňového subjektu, na jehož účet byla platba daně omylem připsána. Tento názor žalobce opírá také o článek uveřejněný na webových stránkách finanční správy ze dne 11. 6. 2020, označený jako „*Omylem zasláné peníze finančnímu úřadu*“.
12. Žalobce má za to, že při prodeji nemovitosti v dražbě postupoval v souladu s jím vydanými rozhodnutími a vzhledem ke skutečnosti, že proti jeho usnesení ze dne 27. 10. 2020, č. j. 081 EX 00917/15-451 nebylo žádnou oprávněnou osobou podáno odvolání, pokládal žalobce toto usnesení za závazné v celém rozsahu. Proto dne 4. 1. 2021 poukázal na účet žalovaného omylem úhradu DPH v částce 794 876,03 Kč.
13. Žalobce konstatuje, že v okamžiku provádění platby DPH postupoval podle § 337a a násl. o. s. ř. a podle § 46 odst. 4 zákona č. 120/2001 Sb., exekučního řádu, ve znění pozdějších předpisů, jakož i v souladu se závěry uvedenými ve sjednocovacím stanovisku Nejvyššího soudu ze dne 11. 6. 2008, sp. zn. Cpjn 6/2007, které rozvinula i komentářová literatura, konkrétně žalobce odkazuje na komentář k § 337a o. s. ř., J., J. a kolektiv. Občanský soudní řád, 4. část: Soudcovský komentář. Wolters Kluwer. Žalobce na základě uvedených zdrojů uvádí, že v okamžiku úhrady daně byl oprávněně přesvědčen, že činí po právu, neboť nemovitost byla součástí obchodního majetku povinného, v době pořízení nemovitosti byl povinný plátcem DPH a byl tak v ARES evidován i ke dni podání exekučního návrhu oprávněným (19. 2. 2015), ke dni vydání vyrozmění o zahájení exekuce a jeho doručení povinnému (10. 3. 2015) a ke dni vydání exekučního příkazu na prodej nemovitosti (16. 4. 2015). Podle žalobce tak byly všechny podmínky pro odvod DPH splněny a žalobce s ohledem na domnělou právní moc a závaznost jeho usnesení ze dne 27. 10. 2020 ani nemohl postupovat jinak.
14. Až dne 12. 1. 2021, tedy po provedení platby DPH žalovanému, po doručení usnesení KSCB žalobce zjistil, že platba DPH neměla být provedena, jelikož neměla podklad v pravomocném

rozhodnutí a rovněž nebyly splněny podmínky pro vznik daňové povinnosti podle zákona o DPH.

15. Žalobce má za to, že platbu DPH je třeba považovat za zřejmý právní omyl ve smyslu rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2008, č. j. 1 As 40/2007 – 103. O správnosti svého postupu a zákonnosti platby DPH byl žalobce navíc utvrzen žalovaným jednak prostřednictvím jeho sdělení ze dne 6. 10. 2020 obsahujícího identifikační údaje k platbě a rovněž i prostřednictvím telefonických hovorů mezi zaměstnankyní žalobce, J.J. a zaměstnankyní žalovaného, Bc. Š.B. ve dnech 7. 10. 2020 a 9. 10. 2020. Úřední osoba žalovaného měla svým postupem porušit čl. II odst. 2 metodického pokynu Generálního finančního ředitelství k některým možnostem komunikace iniciované správcem daně s třetími osobami, podle kterého při komunikaci je mimo jiné třeba šetřit jak její práva, tak i daňového subjektu, jehož se záležitost týká. Správnost postupu žalobce spatřuje také v absenci odvolání proti jeho usnesením zahrnujícím k ceně dražené nemovitosti i DPH. Žalobce považuje za krajně nespravedlivé, aby si žalovaný učiněnou platbu ponechal a profitoval z jeho omylu za situace, kdy sám žalovaný přiznal, že obsahu usnesení, vydaných žalobcem v průběhu exekuce, nevěnoval odpovídající pozornost.
16. Žalobce pokládá za nepodložené tvrzení žalovaného uvedené v napadeném rozhodnutí, že měl předmětnou platbu provést za účelem odpočtu DPH vydražitelem.
17. Žalobce uzavírá, že postup žalovaného spočívající v nevrácení platby daně žalobci, v nevyhovění žalobcovy žádosti o její vrácení a v zamítnutí námítky, byl v rozporu se základními zásadami správy daní vymezenými v § 5 až 9 daňového řádu. Konkrétně měl žalovaný porušit povinnost postupovat při správě daní v souladu se zákony a jinými právními předpisy, povinnost šetřit práva a právem chráněné zájmy osob zúčastněných na správě daní, povinnost umožnit osobám zúčastněným na správě daní uplatnit jejich práva, povinnost vycházet těmto osobám vstříc, povinnost posuzovat každý důkaz jednotlivě a všechny v jejich vzájemné souvislosti a přihlížet ke všemu, co při správě daní vyšlo najevo, povinnost dbát na to, aby při rozhodování skutkově stejných nebo obdobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly a povinnost soustavně zjišťovat předpoklady pro vznik nebo trvání povinností osob zúčastněných na správě daní. Nadto měl žalovaný svým postupem obejít právní úpravu uspokojení pohledávek z rozdělované podstaty dle § 337c o. s. ř., když uspokojil své pohledávky mimo exekuční řízení nevrácením omylem poukázané platby ve výši 794 876,03 Kč ze dne 4. 1. 2021 a zvýhodnil se na úkor ostatních věřitelů povinného.

II. Vyjádření žalovaného

18. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Ve svém vyjádření nejprve podrobně popisuje skutkový stav a dosavadní průběh řízení. K namítané nesprávné aplikaci § 165 daňového řádu a nezákonného zamítnutí námítky žalobce žalovaný uvádí, že v souladu s novelizovaným zněním § 165 daňového řádu nejprve posuzoval prokázání či neprokázání omylu při provedené platby DPH ze strany žalobce. Vzhledem ke zjištěným skutkovým okolnostem má žalovaný za to, že žalobce svůj omyl při platbě částky ve výši 794 876,03 Kč prokazoval svou odbornou nevědomostí o tom, že prodej nemovitosti v dražbě nepodléhal daňové povinnosti. Žalobce pokládá za nepřipadné, že žalobce poukazoval na neformální komunikaci mezi úřední osobou žalovaného a zaměstnankyní žalobce, s tím, že měl být žalobce žalovaným prostřednictvím této úřední osoby uveden v omyl. Žalovaný má za to, že žalobce v pozici profesionála, konkrétně v pozici soukromé osoby vykonávající z pověření soudu veřejnou moc v oboru justice v pozici soudu prvního stupně, naprosto rezignoval na aktualizaci a ověření správnosti údajů o povinném a byl v tomto směru nečinný. Žalovaný podotýká, že v předmětem telefonních hovorů mezi zaměstnankyní žalobce a Bc. Š. Z. byly skutečnosti týkající se postupu žalobce při nesprávném stanovení DPH u ceny vydražené nemovitosti a vzniklý závadný stav způsobený rozhodovací činností žalobce v pozici Shodu s prvopisem potvrzuje J.M.

vykonavatele veřejné moci v oboru justice. Z telefonické komunikace vyplývá, že žalobce byl v této fázi, tedy ke dni 7. 10. 2020 a 9. 10. 2020, kdy se hovory uskutečnily, bezesporu srozuměn s tím, že vydal závadná rozhodnutí ohledně stanovené DPH u dražené nemovitosti. Navzdory těmto hovorům však žalobce dne 27. 10. 2020 pod č. j. 081 EX 00917/15-451 vydal další opravné usnesení, kterým opravil usnesení o rozvrhu podstaty ze dne 7. 8. 2020, č. j. 081 EX 00917/15-430, aniž by zrušil nesprávný výrok zahrnující do ceny nemovitosti i DPH, když výši DPH pouze změnil z částky 961 800 Kč na částku 794 876,03 Kč. V odůvodnění opět nelogicky odkázal na údaje z ARES.

19. Žalovaný upozorňuje na další skutečnost, dle které nelze usuzovat na omyl v jednání žalobce, a to na sdělení žalovaného ze dne 13. 11. 2020, č. j. 2257752/202201-80542-307355, ve kterém žalobce upozornil jednak na skutečnost, že povinný nebyl ke dni dražby registrován k DPH a rovněž na skutečnost, že prodej nemovité věci je osvobozen od DPH bez nároku na odpočet daně, uplynulo-li od kolaudace více než 5 let, s tím, že postup dle § 56 odst. 6 zákona o DPH je možný pouze tehdy, je-li prodávajícím osoba registrovaná k DPH. Žádná z podmínek umožňujících zatížit nemovitost DPH tudíž nebyla naplněna. Žalovaný vyjadřuje podiv nad jednáním žalobce, který z neformální telefonické komunikace s úřední osobou žalovaného vyvozuje uvedení v omyl a dalekosáhlé důsledky, zatímco sdělení ze dne 13. 11. 2020 považuje za nepřezkoumatelné s absencí podstatných náležitostí dle § 102 odst. 1 daňového řádu a k jeho obsahu nepřihlíží.
20. Žalobce byl rovněž obeznámen s tím, že dražba nemovitosti nepodléhá DPH ke dni 15. 12. 2020 v podání odvolání vydražitele proti opravnému usnesení. Vydražitel v odvolání výslovně uvedl, že opravné usnesení je nezákonné, jelikož nebyly splněny zákonné podmínky, když povinný byl registrován k DPH pouze do 20. 4. 2015.
21. Na základě uvedených skutečností je žalovaný přesvědčen, že žalobce nemohl učinit platbu DPH ve skutkovém ani právním omylu. Jedná se o nezákonný postup žalobce v pozici osoby s pravomocí soudu prvního stupně v exekučních věcech. Postup žalovaného byl v souladu s daňovým řádem. Odkaz žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2008, sp. zn. 1 As 40/2007 je nepřiléhavý, neboť pojednává o rozporu mezi zápisem v pozemkové knize a zápisem v katastru nemovitostí.
22. Žalovaný dále s odkazem na § 165 daňového řádu uvádí, že je nerozhodné, z jakého důvodu byla platba provedena, není-li prokázán omyl a následně není zjištěn vratitelný přeplatek u žadatele a u daňového subjektu, na jehož daňový účet byla platba zaevidována. Nezákonný postup žalobce v rámci exekučního řízení nelze považovat za omyl ve smyslu § 165 odst. 2 daňového řádu.
23. Žalovaný se dále vyjadřuje k „testu vratitelnosti“ dle § 155 daňového řádu. Žalobcem předkládaná judikatura Nejvyššího správního soudu (rozsudek ze dne 21. 7. 2011, č. j. 2 Afs 43/2011 – 66 a rozsudek ze dne 30. 4. 2020, č. j. 6 Afs 264/2019 – 34), která v případě žádosti o vrácení omylem učiněné platby nevyžaduje splnění podmínky neexistence nedoplatku u daňového subjektu, na jehož účet byla platba omylem připsána, není po změně právní úpravy na řešenou věc již použitelná, neboť pojednává o příslušných ustanoveních daňových předpisů ve znění účinném do 31. 12. 2020. Podle znění § 165 odst. 3 účinného od 1. 1. 2021 by v okamžiku prokázání omylu při provedené platby žalovaný přistoupil k testu vratitelnosti dle § 155 daňového řádu jednak u žalobce a následně u povinného, na jehož účet byla platba zaevidována. Povinný měl u žalovaného daňové nedoplatky, a proto byla platba započítána na tyto nedoplatky.
24. Závěrem žalovaný konstatuje, že námitky směřující proti jeho postupu v pozici účastníka exekučního řízení, by neměly být soudem přezkoumávány, neboť meritem věci má být toliko přezkum aplikace § 165 daňového řádu a postup žalovaného v pozici správce daně počínaje okamžikem uplatnění žádosti o vrácení platby provedené žalobcem.

Shodu s prvopisem potvrzuje J.M.

III. Právní názor soudu

25. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) v mezích daných žalobními body. O žalobě soud rozhodl při jednání dne 8. 2. 2022.
26. Žaloba není důvodná.
27. Při jednání žalobce setrval na svém stanovisku a žalovaný odkázal na písemné vyjádření k žalobě. Žalobce navrhl provedení důkazů – Metodického pokynu a článku finanční správy k uznání omylu provedených platbách, které přiložil k žalobě, a dále záznamem telefonického hovoru mezi Bc. Š.Z. a pracovníci žalobce ze dne 9. 10. 2020. K telefonickému hovoru žalovaný uvedl, že komunikace byla iniciována ze strany žalobce, neboť ten již od 16. 10. 2018 nezákonně upravoval cenu vydražené nemovitosti a připočítával k ní DPH. Žalobce proto požadoval odpověď, jak řešit vzniklou situaci a jak naložit s pravomocně stanovenou cenou nemovitosti. Žalovaný nerozporoval, že telefonní hovor proběhl a že pracovníce žalovaného skutečně žalobci oznámila, ať platbu provede v souladu s pravomocně stanovenou cenou v exekučním usnesení. Žalovaný nerozporoval ani judikaturu odkázanou v článku finanční správy, nicméně ta zohledňovala právní stav přede dnem 1. 1. 2021.
28. Krajský soud při jednání provedl důkaz záznamem telefonního hovoru ze dne 9. 10. 2020, Metodickým pokynem a článkem finanční správy. Návrh na výslech svědkyně J.J. zamítl z důvodu nadbytečnosti a s ohledem na telefonní hovor, jehož záznam byl jako důkaz proveden.
29. V nyní posuzované věci je spornou otázkou, zda žalovaný v postavení správce daně postupoval v souladu se zákony, když nevyhověl žádosti žalobce o vrácení platby poukázané na jeho účet, a tuto platbu započítal na daňové nedoplatky povinného.
30. Předně krajský soud odkazuje na relevantní zákonná ustanovení. § 165 daňového řádu ve znění účinném od 1. 1. 2021 uvádí, že: *(1) Vrácení platby tomu, kdo ji za daňový subjekt uhradil, není přípustné. (2) Správce daně vrátí platbu provedenou omylem na žádost toho, kdo za daňový subjekt platbu uhradil, poskytovatele platebních služeb nebo provozovatele poštovních služeb podanou nejpozději v den, kdy platba daně byla zaevidována v evidenci daní. Omyl musí být v žádosti prokázán. (3) Je-li žádost podle odstavce 2 podána po dni, kdy byla platba zaevidována v evidenci daní, nejpozději však do 1 roku od tohoto dne, posoudí se jako žádost o vrácení vratitelného přeplatku podaná daňovým subjektem s tím, že případný vratitelný přeplatek evidovaný v době podání žádosti se vrací žadateli namísto daňovému subjektu. Tomu, kdo za daňový subjekt uhradil platbu, lze takto vzniklý vratitelný přeplatek vrátit pouze tehdy, pokud nemá současně u správce daně evidován nedoplatek, na který by bylo možné tento přeplatek převést. (4) Nelze-li žádosti vyhovět, vydá správce daně potvrzení o došlé platbě a o totožnosti daňového subjektu, na úhradu jehož nedoplatku byla v důsledku jím způsobené chyby zaevidována.*
31. Podle § 164 odst. 4 *správce daně přijme každou platbu daně, i když není provedena daňovým subjektem, a zachází s ní stejným způsobem, jako by ji vykonal daňový subjekt.*
32. Podle § 165 daňového řádu ve znění účinném do 31. 12. 2020 *(1) Vrácení platby tomu, kdo ji za daňový subjekt uhradil, není přípustné. (2) Správce daně vrátí pouze platbu, která byla provedena zřejmým omylem, a to na žádost poskytovatele platebních služeb nebo provozovatele poštovních služeb učiněnou nejpozději v den, kdy platba daně byla připsána na účet správce daně; je-li žádost uplatněna později, lze tuto platbu vrátit pouze tehdy, vznikl-li touto platbou vratitelný přeplatek, který nebyl do dne vyřízení žádosti vrácen daňovému subjektu, ani použit na úhradu jiného nedoplatku, a to pouze do výše tohoto přeplatku, i když je nižší než 100 Kč. (3) Obdobně jako podle odstavce 2 se postupuje, pokud je žádost podána osobou, která provedla úhradu za daňový subjekt, prokáže-li tato osoba zřejmý omyl při úhradě a nemá-li současně na svém osobním účtu nedoplatek; v případě existence takového nedoplatku, správce daně převede přeplatek na nedoplatek na osobním účtu osoby, která provedla omylem úhradu za daňový subjekt. (4) Nelze-li žádosti vyhovět, vydá správce daně*

žadatelé potvrzení o došlé platbě a o totožnosti daňového subjektu, na úhradu jehož nedoplatku byla v důsledku jím způsobené chyby zaevidována.

33. Krajský soud nepřistoupil na námitku žalobce, že v případě žadatele o vrácení omylem poukázané platby daně nemá být vyžadováno splnění podmínky v podobě neexistence nedoplatku u daňového subjektu, na jehož účet byla platba daně omylem připsána. Krajský soud má za to, že žalobcem odkazovaná judikatura Nejvyššího správního soudu, konkrétně rozsudky ze dne 21. 7. 2011, č. j. 2 Afs 43/2011 – 66 a ze dne 14. 5. 2020, 1 Afs 59/2019 – 36, není na řešenou věc přiléhavá s ohledem na změnu právní úpravy, která nabyla účinnosti zákonem č. 283/2020 Sb., ode dne 1. 1. 2021. Odkazovaná judikatura podávala výklad § 165 daňového řádu, který v době účinnosti do 31. 12. 2020 z jazykového hlediska poskytoval několik možností interpretace, což jistě pro zachování právní jistoty adresátů právních norem nebyl žádoucí stav. Tato mnohoznačnost jazykového výkladu však byla odklizená novelizovanou právní úpravou, tudíž aplikace dosavadních rozhodnutí Nejvyššího správního soudu na nyní řešenou věc již není možná.
34. Podle důvodové zprávy k zákonu č. 283/2020 Sb., kterým se měnil daňový řád, je obsah odstavců 2 a 3 § 165 vymezen okamžikem podání žádosti o vrácení platby. V případě § 165 odst. 2, tedy v případě žádosti podané nejpozději v den zaevidování platby v evidenci daní, bude platba vrácena, aniž by došlo k jejímu zapravení a k případnému použití na úhradu nedoplatku evidovaném na daném osobním daňovém účtu. Je-li omyl platby při její úhradě v žádosti prokázán, platba je bez dalšího vrácena a není podrobována testu vratitelnosti, neboť se nejedná o přeplatek ve smyslu daňového řádu.
35. Naopak u žádosti o vrácení platby podané podle § 165 odst. 3 daňového řádu později se již předpokládá zapravení takové platby na příslušný osobní daňový účet, a proto taková platba může být vrácena pouze ve formě vratitelného přeplatku ve smyslu § 155 a násl. daňového řádu. Právní úprava § 165 tudíž zavádí právní fikci, podle které se žádost o vrácení platby provedené omylem považuje za žádost o vrácení vratitelného přeplatku podanou daňovým subjektem, na jehož daňový účet byla tato platba připsána. S ohledem na zmíněnou právní fikci vratitelného přeplatku správce daně před vrácením přeplatku provede test vratitelnosti podle § 155 daňového řádu. Vždy však nejprve posoudí prokázání omylu provedené platby ze strany žadatele o její vrácení a až v případě, že je omyl prokázán, nahlíží správce daně na podanou žádost jako na žádost o vrácení vratitelného přeplatku.
36. Vratitelný přeplatek vzniká podle § 154 odst. 1 a 2 daňového řádu, když částka, o kterou úhrn plateb a vratek na kreditní straně osobního daňového účtu převyšuje úhrn předpisů a odpisů na debetní straně osobního daňového účtu, a zároveň na jiném osobním daňovém účtu daňového subjektu vedeném u téhož správce daně není evidován nedoplatek a správci daně nebyla doručena žádost jiného správce daně o převedení přeplatku na úhradu nedoplatku daňového subjektu evidovaného u jiného správce daně. V případě neexistence nedoplatků daňového subjektu bude k žádosti daňového subjektu vratitelný přeplatek vrácen. Pokud ale žádost o vrácení vratitelného přeplatku (stejně tak v případě žádosti o platby ve smyslu § 165 odst. 3 daňového řádu, kde se užije právní fikce vratitelného přeplatku) bude učiněna třetí osobou a nejedná se o poskytovatele platebních, resp. poštovních služeb, bude správcem daně proveden druhý test vratitelnosti ve vztahu k případným daňovým nedoplatkům žadatele.
37. Ve světle uvedeného bylo v případě žádosti podané žalobcem o vrácení platby provedené omylem později než v den, kdy byla platba zaevidována v evidenci daní, povinností správce daně posoudit tvrzený omyl provedené platby. Prokázání omylu je nepominutelnou podmínkou pro to, aby se na žádost o platbu pohlíželo jako na žádost o vrácení vratitelného přeplatku podle § 155 daňového řádu.

38. Žalobce dne 12. 2. 2021 žádal žalovaného o vrácení výtěžku dražby (DPH), přičemž v žádosti uvedl, že tuto platbu požaduje vrátit na základě sdělení žalovaného ze dne 13. 11. 2020. Žalobce v žádosti netvrdil, že se jednalo o platbu učiněnou omylem. Na právní úpravu v § 164 a § 165 daňového řádu upozornil žalobce žalovaný ve sdělení ze dne 25. 2. 2021, když žalobci sdělil, že dle § 164 odst. 4 daňového řádu bylo jeho povinností platbu přijmout a zacházet s ní stejně, jako by ji uhradil povinný. Sdělením ze dne 13. 11. 2020 žalovaný informoval žalobce, že prodejem nemovitosti ve vlastnictví povinného nevznikla povinnost odvést DPH, proto platba DPH poukázaná žalobcem dne 4. 1. 2021 nemohla být učiněna omylem.
39. Žalobce mylnost provedené platby odůvodnil až v podané námitce proti sdělení ze dne 25. 2. 2020 s tím, že se odvolával na telefonický hovor mezi jeho zaměstnankyní, J. J. a pracovnící žalovaného, Bc. Š. Z.. Žalobce namítl, že úřední osoba žalovaného postupovala v rozporu s metodickým pokynem a uvedla žalobce prostřednictvím jeho zaměstnankyně v omyl, když požadovala po žalobci poukázat platbu DPH správci daně, jak je uvedeno v pravomocných exekučních rozhodnutích. Článek II. – Neformální kontakt, bod 2. metodického pokynu, jehož porušení ze strany žalovaného žalobce namítá, pojednává o rizicích a uvádí, že *jakkoli může být rychlost spojená s vynecháním formalismu (a tedy jistě byrokracie) jistě velkým přínosem, je třeba při komunikaci se třetí osobou šetřit jak její práva, tak práva daňového subjektu, jehož se záležitost týká, dbát na povinnost zachovávat daňovou mlčenlivost, ochranu osobních údajů atd.*
40. Krajský soud se neztotožňuje s námitkou žalobce, že prostřednictvím neformálního telefonického hovoru byl žalovaný uveden v omyl a postaven do situace, kdy byl povinen provést platbu DPH dle svých exekučních rozhodnutí. Krajský soud ponechává stranou věcnou správnost exekučních rozhodnutí, neboť není předmětem tohoto řízení. Krajský soud však musí poznamenat, že žalobce v exekučním řízení vystupoval v pozici profesionála a z pověření soudu v postavení osoby vykonávající veřejnou moc v oboru justice v postavení soudu prvního stupně. Jak ostatně judikoval Nejvyšší správní soud ve svém rozhodnutí ze dne 11. 11. 2011, č. j. 5 As 51/2011 – 64 „[s]oudní exekutor je soukromá osoba vykonávající z pověření soudu veřejnou moc v oboru justice; podle § 28 zákona č. 120/2001 Sb., o soudních exekutorech a exekuční činnosti, se úkony exekutora považují za úkony soudu. Uvedené ustanovení tudíž zakládá veřejnoprávní povahu postavení soudního exekutora a jeho oprávnění rozhodovat o právech a povinnostech soukromých subjektů.“ Nelze proto přistoupit na argumentaci žalobce, kterou svůj omyl odůvodňuje, neboť zde mnohem víc, než v případech neprofesionálů, bude kladen důraz na uplatnění zásady *Ignorantia iuris non excusat*. Ze spisu vyplynulo, že žalobce rezignoval na kontrolu údajů ohledně daňové povinnosti povinného a z nepochopitelných důvodů vydával opravná usnesení s odkazem na aktuálnost údajů v registru ARES, byť tomu tak nebylo a údaje uváděné v opravných usneseních neodpovídaly faktickému stavu. Krajský soud má za to, že takový přístup nelze u právního profesionála tolerovat. Žalobce ve svém postavení nemohl o vlastní neznalost a odbornou nevědomost opírat učiněný úkon v podobě poukázání platby DPH na účet správce daně. Jestliže povinný přestal být plátcem DPH ke dni 20. 4. 2015, mohl žalobce prostým náhledem do ARES tuto skutečnost zjistit. Žalobce nemůže přenášet odpovědnost za své jednání na pracovníci žalovaného, která v telefonickém hovoru uvedla nepřesné informace. Neformální komunikace prostřednictvím telefonního hovoru má sloužit k urychlení úkonu, k doplnění informací, apod., ale právě s ohledem na její neformálnost nelze takové komunikaci přikládat větší váhu, či závaznost, jak činí žalobce, navíc s ohledem na další písemné informace, které žalobce od správce daně obdržel.
41. Nelze opomenout, že dne 16. 11. 2020 bylo žalobci doručeno sdělení žalovaného ze dne 13. 11. 2020, ve kterém žalovaný výslovně žalobce upozornil na skutečnost, že částka výtěžku dražby představující DPH nebyla stanovena po právu a byla uplatněna nezákonně. V posuzované věci totiž existovala ještě druhá okolnost, která indikovala, že prodej nemovitosti v dražbě nepodléhal daňové povinnosti. Podle § 56 odst. 3 zákona o DPH je dodání nemovité

věci, myšleno tedy převod vlastnického práva k nemovitosti, osvobozeno od daně po uplynutí 5 let od vydání kolaudačního souhlasu, ať už se jedná o první kolaudační souhlas či kolaudační rozhodnutí, nebo kolaudační souhlas či kolaudační rozhodnutí po podstatné změně dokončené nemovité věci. Krajský soud má za to, že žalobce v pozici právního profesionála a osoby vykonávající veřejnou moc v postavení soudu prvního stupně, měl v okamžiku zahájení exekuce na nemovitost, nejpozději však k okamžiku jejího prodeje v dražbě vědět, že od vydání kolaudačního souhlasu či obdobného rozhodnutí ve smyslu § 56 odst. 3 zákona o DPH uplynulo víc než 5 let. Žalobce však zřejmě rezignoval i na ověření doby uběhlé od vydání takového kolaudačního rozhodnutí. U osoby vykonávající veřejnou moc v exekučním řízení nelze takový laxní přístup tolerovat.

42. Žalovaný, disponující všemi uvedenými informacemi a podklady, zcela správně vyhodnotil, že žalobcem poukázaná platba nemohla být učiněna v omylu. Podle krajského soudu není možné přistoupit ani na tvrzení žalobce ohledně jeho dobré víry při stanovení DPH k ceně dražené nemovitosti ve svých opravných usneseních. Jak již krajský soud uvedl výše, náhledem do ARES mohl žalobce zjistit, že ke dni vydání opravného usnesení ze dne 16. 10. 2018, kterým byla k ceně nemovitosti zahrnuta i daň z přidané hodnoty, povinný nebyl registrovaným plátcem DPH. Žalobce však v opravném usnesení nepravdivě uvedl, že „*[M]ožnost odpočtu DPH vydražitelem byla prokázána výpisem z administrativního registru ekonomických subjektů (ARES), kde je povinný evidován jako plátce DPH.*“ Nelze se odvolávat na dobrou víru v informace, které byly uvedeny nepravdivě a v rozporu s faktickým stavem. Dobrá víra je vnitřní přesvědčení osoby, že nejedná bezprávně. Jde o psychický stav, přičemž dobrou víru lze usuzovat z konkrétních vnějších skutečností, jejichž prostřednictvím se vnitřní přesvědčení jednající osoby projevuje navenek. Otázku dobré víry je třeba posoudit nejen ze subjektivního hlediska, tedy osobního přesvědčení jednající osoby, ale především s ohledem na objektivní okolnosti. A právě významnou objektivní okolností byla informace evidovaná v ARES ke dni 16. 10. 2018, podle které povinný nebyl již ke dni 20. 4. 2015 registrován k DPH. Neméně významnou objektivní okolností je i skutečnost, že žalobce vystupoval v exekučním řízení v pozici profesionála, tedy osoby znalé práva. Z titulu své funkce zaštiťující pozici soudu prvního stupně se proto nemůže odvolávat na dobrou víru v nepravdivé a jím samotným špatně ověřené informace.
43. Lze souhlasit s tvrzením žalobce, že jeho opravné usnesení a usnesení ze dne 27. 10. 2020, č. j. 081 EX 00917/15-451 nebyla napaden žádnou oprávněnou osobou a tudíž byla pro žalobce závazná v celém rozsahu. Nicméně již nelze souhlasit s argumentem, že platbu DPH dne 4. 1. 2021 učinil právě proto, že se řídil svými závaznými usneseními. Žalobci bylo dne 15. 12. 2020 doručeno odvolání vydražitele proti opravnému usnesení, ve kterém vydražitel namítl jeho nezákonnost z důvodu, že povinný byl jako plátce DPH registrován pouze do 20. 4. 2015 a k datu jeho vydání, ani k datu konání dražby již plátcem DPH nebyl. Žalobce tudíž nemohl jednat v dobré víře v závaznost svých usnesení, když opravné usnesení bylo tou dobou napadeno u krajského soudu. Z textu odvolání navíc plyne, že opravné usnesení bylo vydražiteli doručeno až dne 27. 11. 2020, tedy téměř po roce od vydání usnesení o udělení příklepu vydražiteli, což opět svědčí o laxním přístupu žalobce.
44. Nelze přistoupit na námitku žalobce, že postupoval po právu v souladu s § 337a o. s. ř. a s § 46 odst. 4 exekučního řádu, neboť nemovitost tvořící součást obchodního majetku povinného je předmětem DPH pouze za podmínky, že povinný je plátcem DPH a tato podmínka v nyní řešené věci splněna nebyla, resp. žalobce ji ověřil nesprávně. Právní věty sjednocujícího stanoviska Nejvyššího soudu ze dne 11. 6. 2008, sp. zn. Cpj 6/2007, na které žalobce v žalobě odkazuje, uvádějí následující: „*1. Prodej movitých věcí a nemovitostí, které tvoří součást obchodního majetku povinného, v dražbě provedené v rámci soudem nařízeného výkonu rozhodnutí je předmětem daně z přidané hodnoty ve smyslu § 2 odst. 1 písm. a) zákona č. 235/2004 Sb., je-li povinný plátcem daně z přidané hodnoty. 2. Daň z přidané hodnoty z prodeje obchodního majetku povinného zajišťuje a na osobní daňový účet povinného*

vedený u místně příslušného správce daně odvádí soud, který provedl nařízený výkon rozhodnutí prodejem movitých věcí nebo nemovitostí. 3. Patří-li prodávaná movitá věc nebo nemovitost do obchodního majetku povinného, který je plátcem daně z přidané hodnoty, soud určí nejvyšší podání pro dražbu z odhadní nebo úředně stanovené ceny movité věci nebo z výsledné ceny nemovitosti, k níž připočte částku odpovídající dani z přidané hodnoty.“ (pozn.: zdůraznění doplněno soudem). Z uvedeného vyplývá, že pro srážku DPH z výsledné ceny vydražené nemovitosti, resp. z nejvyššího podání, musí být povinný plátcem DPH a vydražená nemovitost musí být součástí jeho obchodního majetku. Povinný nebyl registrovaným plátcem DPH ke dni 20. 4. 2015. V okamžiku vydání dražební vyhlášky dne 30. 11. 2017 byla výsledná cena nemovitosti stanoven správně a v souladu s faktickým stavem bez daně. Soudu, ani žalovanému, jak je patrné z napadeného rozhodnutí a z vyjádření k žalobě, nejsou zřejmé důvody vydání opravného usnesení dne 16. 10. 2018, když navíc opravovaný text uvádí, že možnost odpočtu DPH vydražitelem byla prokázána výpisem z ARES, kde měl být povinný evidován jako plátcem DPH. Tato informace se však zcela zjevně neztotožňuje s faktickým stavem, což už krajský soud několikrát zdůrazňoval.

45. Při posouzení otázky omylu poukázané platby krajský soud nepovažuje za přílehlavý odkaz žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2008, č. j. 1 As 40/2007 – 103 pojednávající o zřejmém omylu při obnově a vedení katastru nemovitostí. Navzdory zcela odlišnému skutkovému základu však lze přijmout obecnou rovinu vymezení neurčitěho pojmu „zřejmý omyl“, v tomto judikátu uvedenou. Omyl je nutné vykládat v souvislosti s konkrétním případem a je třeba vzít v potaz všechny okolnosti, které žalobce vedly k úkonu v podobě poukázání platby DPH na účet povinného vedeného u žalovaného coby správce daně. V souvislosti s vymezením neurčitěho pojmu „omylu“ lze odkázat na závěry plynoucí z usnesení Nejvyššího soudu ze dne 28. 4. 2011, č. j. 23 Cdo 2511/2009 – 216, podle kterých: „[o]myl ve vůli je právně významným, tj. má za následek neplatnost právního úkonu jen tehdy, jestliže právní úkon učinila jednatel osoba v omylu vycházejícím ze skutečnosti, jež je pro učiněný právní úkon rozhodující (podstatný) a bez níž by k právnímu úkonu, jaký je uzavřen, nedošlo, a osoba, které byl učiněný právní úkon určen, tento omyl buď vyvolala (např. uvedením nepravdivé skutečnosti, která byla rozhodující pro jednání druhé strany), anebo jej sice nevyvolala, avšak o omylu v době učinění právního úkonu věděla či vědět musela (muselo jí to být – objektivně vzhledem k okolnostem případu posuzováno – zřejmé), a vzhledem k tomu druhou stranu na omyl neupozornila.“ Pokud by měl krajský soud aplikovat uvedené závěry Nejvyššího soudu na nyní projednávanou věc, pak nelze omyl v jednání žalobce spatřovat. Je sice pravdou, že při telefonické komunikaci mezi zaměstnankyní žalobce a pracovníci žalovaného mohl žalobce nabýt nesprávné informace ohledně úhrady DPH, byť dle krajského soudu nelze delegovat odpovědnosti za jednání žalobce na pracovníci žalovaného s ohledem na povolání žalobce a výkon veřejné moci žalobce v exekučním řízení. V okamžiku, kdy činil právní úkon, tedy v okamžiku poukázání platby dne 4. 1. 2021, již žalobce disponoval písemnou informací ze dne 13. 11. 2020 od žalovaného, že dražba nemovitosti daňové povinnosti nepodléhá. Žalovaný proto žalobce neuvedl v omyl poskytnutím nepravdivých informací, neboť informace žalobci podané prostřednictvím neformálního telefonátu, byly písemným sdělením ze dne 13. 11. 2020 zhojeny a žalobce byl obeznámen o rozhodných skutečnostech jednak ke dni 13. 11. 2020 a také 15. 12. 2020, kdy bylo žalobci doručeno odvolání vydražitele proti opravnému usnesení z důvodu jeho nezákonnosti. Je tedy zřejmé, že žalobce neověřil informace ohledně daňových povinností povinného a nejednal tak v souladu s povinnostmi soudního exekutora při výkonu veřejné moci svěřené mu soudem. Zde krajský soud opět opakuje, že žalobce vystupoval v exekučním řízení v pozici profesionála, osoby znalé práva a z pověření soudu vykonávající veřejnou moc v oboru justice v pozici soudu prvního stupně. Žalobce tudíž z titulu své funkce v okamžiku poukázání částky DPH ke správci daně nemohl být v právním ani ve skutkovém omylu ohledně skutečnosti, zda povinný byl či nebyl plátcem DPH.

46. Co se týče námitek ohledně absence poučení o opravném prostředku ve sdělení žalovaného ze dne 13. 11. 2020, krajský soud poukazuje na právní úpravu části čtvrté zákona č. 500/2004 Sb., Shodu s prvopisem potvrzuje J.M.

správní řád, na § 154 a násl. správního řádu, kde se pojednává o neformálních úkonech správních orgánů, potažmo i daňových orgánů, neboť daňový řád žádnou zvláštní právní úpravu ohledně sdělení neobsahuje. Sdělení představuje úkon správního orgánu s nižší intenzitou právních účinků, než jaké jsou typické pro správní rozhodnutí a již z názvu tohoto úkonu je zřejmé, že se jím adresátovi sdělují určité konkrétní informace, nebo se jím adresát vyrozumívá o určitých skutečnostech, nebo jím správní orgán neformálně reaguje na předchozí podnět ze strany účastníka správního řízení. Na sdělení nelze klást požadavky jako na správní rozhodnutí, neboť se jím nezakládají, nemění nebo neruší práva nebo povinnosti jmenovitě určené osoby, ani se jimi neprohlašuje, že taková osoba práva nebo povinnosti má nebo nemá.

47. Námitka žalobce, směřující do porušení zásad daňového řízení žalovaným, není důvodná. Jak bylo popsáno výše, žalovaný v pozici správce daně postupoval v souladu se zákony, jakož i jinými právními předpisy, a jeho postupem nebyly porušeny práva a právem chráněné zájmy účastníků řízení a osob zúčastněných na správě daní. Krajský soud nezaznamenal, že by některé osobě nebylo umožněno uplatnit její práva. Žalovaný nepřekročil meze svých pravomocí a žalobci v řízení poskytoval potřebnou součinnost. Krajský soud proto uzavírá, že žalovaným nebyla porušena žádná ze zásad daňového řízení. Naproti tomu to byl právě žalobce, kdo v rámci svých povinností osoby v postavení soudu prvního stupně nejednal v souladu se zákonem a rezignoval na bezvadný výkon svěřené veřejné moci.

V. Závěr, náklady řízení

48. V rámci soudního přezkumu byla posouzena zákonnost a věcná správnost žalobou napadeného rozhodnutí z hlediska uplatněných žalobních bodů. Krajský soud uzavírá, že žádné procesní pochybení žalovaného neshledal. Žalovaný uceleně a jednoznačně uvedl, které okolnosti považuje za rozhodující pro svoje závěry a jeho úvahy jsou podloženy dostatečnými skutkovými zjištěními.
49. Na základě shora uvedeného dospěl krajský soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
50. O náhradě nákladů řízení rozhodl krajský soud podle § 60 odst. 1, věty první s. ř. s. Žalobce neměl v řízení úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Pokud jde o procesně úspěšného žalovaného, v jeho případě nebylo prokázáno, že by mu v souvislosti s tímto řízením nad rámec běžné úřední činnosti vznikly nezbytné náklady důvodně vynaložené v řízení před soudem. Krajský soud proto v jeho případě rozhodl tak, že se žalovanému náhrada nákladů řízení nepřiznává.
51. V případě osob zúčastněných na řízení odkazuje soud na ustanovení § 60 odst. 5 s. ř. s., podle kterého má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Vzhledem k tomu, že osobám zúčastněným na řízení soud žádnou povinnost neuložil, rozhodl tak, že nemají právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Shodu s prvopisem potvrzuje J.M.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

České Budějovice 9. února 2022

Mgr. Helena Nutilová v. r.
předsedkyně senátu